



ΞΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

'Ο Ζαβέλ, ο μεγάλος, ήταν ο κυβερνήτης του αλιευτικού. 'Ο άλλος, ο μικρότερος, μαζί με τέσσερες ναύτες κ' έναν μούτσο, αποτελούσαν το πλήρωμα.

Γερό σκαρί το αλιευτικό τους, από τόν τύπο εκείνον των καρδιών που οδηγούν την θάλασσα της Μάγνης, με όλους τους καρούς, σαρώνοντας με τὰ δίχτυα τους όλα τὰ ζωντανά των βιθών άφροφρα, καθούρια κ' άστακούς.

Το καράβι είχε ξεανήσει από τόν όθμο της Βουλώνης με καιρό θαλάσσιο. 'Ελαφρό άέρρα, μόλις έφρούσκονε τὰ πανά του. 'Αλλά σέ λίγο ο καιρός άγριεψε. Μαύρα σύννεφα έσκέπασαν τόν όρίζοντα κ' ο καπετάνιος έβαλε πλώρη για τ' άνοιχτά, για να μην πέσουν σέ ξέρες. Κατά τó μεσημέρι φάνηκαν ή 'Αγγλικές άκτές. 'Ηταν όμως άδύνατον να τις πλησιάσουν, γιατί ήταν κίνδυνος να σπάσουν το καράβι σάν καριδότσουφλο τὰ πελώρια κύματα τού όκεανού, που χτυπούσαν άφροισμένα έπάνω στους βράχους. 'Εβαλαν πάλι πλώρη για τ' άνοιχτά, ξεαναγύρισαν στις Γαλλικές άκτές κ' έκαναν βόλιτες ώρα πολλή ανάμεσα στις δυό άκτές, μη μπορώντας να τις πλησιάσουν. Κατά τ' απόγευμα επί τέλους, μαλάκωσε ο καιρός κ' ο καπετάνιος, για να μην πάη χαμένη ή μέρα, διάταξε να ρίξουν τὰ δίχτυα, άν και κάτω-κάτω έρχόντουσαν άόμα μεγάλα κύματα, που κάνανε να χορεύη σάν φελλός το μικρό καράβι.

Δυό ναύτες από μπρός και δυό άλλοι από πίσω, άρχισαν σιγά-σιγά να ξετυλίγουν και να κατεβάζουν στο νερό τó πελώριο δίχτυ, όταν έξαφνα ένα δυνατό κύμα έκανε να γείρει όλο το καράβι από τη μια πάντα... 'Ο Ζαβέλ, ο μικρός, που βρισκότανε μπροστά στην πλώρη και διηύθινε τη δουλειά, γλύστρησε κ' έπεσε κάτω. Με τó πέσιμό του όμως, τó άριστρού του μπράτσου βρέθηκε για μι ά στιγμύ πασιόμνο μεταξύ τού χοντρού σχοινιού που ήταν κρεμασμένο τó δίχτυ και τού καταστρώματος. 'Ο νέος έκανε μι άτελειπμένη προσπάθεια για να λυτερώσει τó μπράτσο του, αλλά τó παρόμοιο και τó παλαμάρι με τó βάρος των διχτυών ήταν τεντωμένο, σάν νάπαν από άτσάλι.

Στις φωνές του τρέξαν όλοι οι ναύτες, ρίχτηκαν πάνω στο παλαμάρι, που σιγά-σιγά έπρόνιζε τó μπράτσο τού δυστυχισμένου και προσπάθησαν να τó λασκάρουν. Στάθηκε όμως άδύνατο να τó λυτερώσουν.

— Πρέπει να κόψουμε τó παλαμάρι και γήγορα, είπε ένας ναύτης, βγάζοντας άπ' την τσέπη του τόν πελώριο ναυτικό σουγιά του.

'Αλλά αυτό ίσοδυναμούσε με τó θροστικό χάσιμο των διχτυών, που ήσαν όλη-όλη ή περιουσία που Ζαβέλ τού μεγάλου. Και νόστιζαν χιλιάδες φράγκα τὰ δίχτυα αυτά.

— Μην τó κόβετε, σταθήτε! φώναξε λαχανοσκασμένος και χλωμός ο Ζαβέλ ο μεγάλος. Σταθήτε να όρτσάρω μι ά στιγμύ και θα γίνη ή δουλειά μας....

Κι' άμέσως έτρεξε στο τιμόνι, μι ά άγέρως από τη μι ά μεριά και τó βάρος των διχτυών άπ' την άλλη, έκαναν τó καράβι να μην ύπακούη στον κυβερνήτη του.

'Ο Ζαβέλ ο μικρός, ήταν πεσιόμνος στα γόνατα, με τὰ δόντια σφιγμένα και τὰ μάτια όρθάνοιχτα. Δέν μιλούσε. 'Ο άδελφός του ξεαναγύρισε τρεχάτος κοντά του, με τó φόβο μήπως στο μεταξύ κόψει κανένας τó σχοινύ.

— Περιμένετε... περιμένετε μι ά στιγμύ!...

Μην κόβετε τó παλαμάρι... Θα ρίξω την άγκυρα.

'Εφριξαν πραγματικώς την άγκυρα και κατόπιν βάλανε μπρός τόν άργάτη. Σιγά-σιγά τó παλαμάρι λασκάρισε έτσι και τέλος τó μπράτσο τού δυστυχισμένου νέου έλευτερώθηκε. Στεκόταν τώρα άμύλητος και τάχε έντελώς χαμένα. Οι ναύτες τούβγαλαν άμέσως τη ναυτικά του φανέλλα κ' είδαν με φρίκη, ότι τó μπράτσο του δέν ήταν πειά παρά μι άμορφη μάζα σαρκών, άπ' την όποια τινάζοταν τó αίμα με όρημ κ' έβαρε τó κατάστρωμα.

'Ο Ζαβέλ ο μικρός γύρισε και τó κύτταξε με μάτια μεγαλωμένα άπ' τόν φόβο και τόν πόνο.

— Πάει!... μουμήρισε. Θα χάσω τó χέρι μου....

Τó αίμα ποίτηρε άφθονο, είχε σχηματίσει στο κατάστρωμα μι ά μικρή λίμνη.

'Ενας ναύτης φώναξε τότε :

— Μπρός, βρέ παιδιά, τί καθώμαστε!... Πάει ν' άδειάσει όλο του τó αίμα... Πρέπει να τού δέσουμε γήγορα τη φλέβα....

'Ετρεξαν άμέσως, βήκαν ένα κομμάτι σπάγγο —χοντρό σπάγγο κατραμομένο— και δέσανε κ' αήτον τó σακατεμένο μπράτσο, σφιγγοντας με όλη τους τη δύναμη. Τó αίμα έπαψε να τινάζεται και σέ λίγο σταμάτησε όλότλη.

'Ο Ζαβέλ ο μικρός, σιγήθηκε σιγά-σιγά και σηκώθηκε όρθος. Τó μπράτσο του κρεμόταν πλάι του σακατεμένο. Τόπιασε με τ' άλλο χέρι του τó γερό, τó σπρωκε, τó γύρισε και τó τίναξε έλαφρά.

'Ηταν έντελώς στασιόμνο! Τά κόκκαλα είχαν γίνη θούφια. Μόνο μερικά νεύρα τού συνηρατόσαν να τó σόμα του. Τó κύτταξε κ' ένα βλέμμα σκοτεινό, σκοπετικώς κ' άτελειπμένως και κατόπιν πήγε και κάθησε σ' ένα σαρό από σχοινιά. 'Ενας ναύτης τόν συμβούλιε να βρέξη άκατάπαυστα την πληγή με θαλασσινό νερό, για να μη γαγγραινώσει.

'Εβαλαν ένα κουβά γεμάτο διάλα του και κ' ένα ποτήρι έπαρνε κ' έροχνηνε νερό στη φοικητή πληγή του.

— Δέν πάζ κάτω να ήσυχάζης; τού έλεε ο άδελφός του.

Κατέθηκε, αλλά σέ λίγο ξεαναέθηκε, γιατί ή μοναξιά τόν τρώαζε. 'Ενοιώθε πιο καλά τόν έαντό του στον καθαρό άέρα. Κάθησε πάλι πάνω στη στίβα των σχοινιών και ξεάνορισε να χύνη νερό στην πληγή του.

Τά δίχτυα προβήχτηκαν σέ λίγο, γεμάτα άφροφρα λαχταριστά. Είχαν γίνη μι ά στίβα διάπλα του και σπαρταρούσαν στον ήλιο. 'Ο Ζαβέλ ο μικρός τά κύτταξε σκοπετικώς κ' έξακολουθοüse να βρέξη την πληγή του.

Κατά τó βράδυ, ο καιρός φρούσκωσε πάλι κ' όλη τη νύχτα ως τὰ ξημερώματα, τó καράβι θαλασκοσόδερε άγρια.

Μόλις έφεξε, βρέθηκαν στις 'Αγγλικές άκτές, άλλ' έπειδή δέν μπορούσαν να πλησιάσουν, γύρισαν πάλι κατά τη Γαλλία. Τó απόγευμα, ο τραυματίας φώναξε τούς ζητηρόφους του και τούς έδειξε κάτι μαύρες γραμμές που είχαν παρουσιαστεί στο μπράτσο του. 'Ο καθένας άρχισε να λήη την ιδέα του.

— Θαρού πός άρχισε να γαγγραινώσει, είπε ο πρώτος

— Θαλασσινό νερό μπόλικο θέλει, είπε ο άλλος.

'Εφεραν πάλι τόν κουβά κ' άρχισαν να ρί-



'Ο Γκν ντε Μωπασσάν.

χουν στην πληγή γερό. 'Ο τραυματίας εγλώμισε, έτριξε τὰ δόντια του, μὰ δὲν φώναξε. 'Υστερα ἄνα καλιμάρισε ὁ πόνος, γύρισε στὸν ἀδελφὸ του τὸν μεγάλο καὶ τοῦ εἶπε :

— Δώσε μου τὸ μαχαίρι σου.
'Εγώ τους τοῦ ἔδωσα.

'Ο Ζαβὲλ ὁ μικρὸς τοῦ ἄπλωσε τότε τὸ χτυπημένο του χέρι.
— Βάστα μου τὸ μπράτσο ψηλά, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη.

'Ο ἀδελφὸς του δὲν τοῦ ἔφερε ἀντίρρηση. Πῆρε τὸ σακατεμένο μπράτσο καὶ τὸ κράτησε μὲ τὰ δύο του χέρια γερά.

Τότε ὁ Ζαβὲλ ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ κόβη μονάχος του τὰ μισολωμένα κρέατά του. 'Εξοβε σιγά-σιγά ἀμύλητος, ἐλιάνιζε τοὺς τένοντας καὶ τὰ νεύρα μὲ τὸ ναυτικὸ ἐκεῖνο μαχαίρι ποὺ ἔκοβε ἀν' ἑξοράφι, σφίγγοντας τὰ δόντια του.

Σὲ λίγο, τὸ μπράτσο, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα καὶ κάτω, χώρισε καὶ ἔπεσε βαρὺ στὸ κατάρτισμα.

'Ο Ζαβὲλ ὁ μικρὸς ἔβγαλε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ.
— Αὐτὸ ἦταν! εἶπε. 'Αλλοῦς ἦμουν χυμένως.

Κατόπιν, πήρε τὸ κομμένο μπράτσο του μὲ τὸ γερό του χέρι καὶ τὸ κούταξε πολλὰ ὄρα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σατίξη. 'Υστερα τὸ πήρα ἕνας—ἕνας καὶ οἱ σύντροφοί του καὶ τὸ στροφογύριζαν, τὸ ψηλαφούσαν, τὸ μυρίζαν.

'Ο Ζαβὲλ ὁ μεγάλος τοῦς συμβούλεψε νὰ τὸ πετάξουν στὴ θάλασσα, γιατί ἄρχισε νὰ βρωμίει.

'Ο ἀδελφὸς τοῦ ἄμωσ θύμωσε.

— 'Όλα καὶ ἄλα, αὐτὸ δὲν τὸ θέλω... φώναξε ἄγρια. Δικό μου εἶνε τὸ χέρι. Δὲν τὸ πετῶ στὴ θάλασσα...

Τὸ πήρε ὕστερα καὶ τὸ βάλει ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Κι' ἔφαγα τοῦ ἦθε μὰ ἰδέα. 'Όταν ἀναγκαζόντανε κάποτε νὰ μείνουν μέρες στὴ θάλασσα, ἔθάζον τὰ ψάρια, γιὰ νὰ μὴ χυλάσουν, μέσα σὲ βαρέλια γεμῖτα ἄλατι.

— Δὲ μοῦ λές, εἶπε στὸν ἀδελφὸ του, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ βάλουμε σ' ἄλατι ;

— Αὐτὸ, ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ γίνη, εἶπαν καὶ οἱ ἄλλοι.

'Αδειασαν ἕνα βαρέλι, γεμῖτο ψάρια, βάλανε κατὼ-κάτω τὸ κομμένο μπράτσο, στρώσανε μπόλιζο ἄλατι ἀπὸ πάνω καὶ κατόπιν ἀράδιασαν πάλι ἕνα—ἕνα τὰ ψάρια.

— Φτάνει νὰ μὴν πουληθῇ κατὰ λάθος μαζί μὲ τὰ ψάρια, εἶπεν ἕνας ναῦτης.

Κι' οἱλοι γέλασαν, ἐκτός ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς.

'Ο ἀγέρας δὲν ἔφευγε. Τὸ φαράδιον ἔκανε βόλτες μπροστά στὴ Βουλῶνη ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί. Στὸ μεταξὺ ὁ τραυματίας ἔξαχολοινοῦσε κάπου-κάπου νὰ βρέξη τὴν πληγὴ του μὲ θαλασσινὸ νερό. Καὶ αὐτὸ μερ-μερὶ μπήκαν στὸ λιμάνι καὶ ἄραξαν. 'Ο Ζαβὲλ ὁ μικρὸς ἔτριξε ἀμέσως σ' ἕνα γιατρό. 'Ο γιατρός εἶδε τὴν πληγὴ καὶ εἶπε πὼς πήγανε πολὺ καλά. Τοῦ βάλει ἕναν ἐπίδεσμο καὶ τοῦ σύστησε ἡσυχία. Μὰ ἐκεῖνος δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχιάσει. Συναγρίσκει τροχάτος στὸ καράβι καὶ βρήκε τὸ βαρέλι ποὺ εἶχε σημαδεύει μ' ἕνα σταυρὸ. Τὸ ἀδειασαν καὶ τοῦδωσαν τὸ κομμένο χέρι του, ποὺ εἶχε διατηρηθεῖ θαυμάσια στὴ σαλιμύρα. Μόνον ποὺ εἶχε ξαρώσει λίγο. Τὸ πύλιξε σὲ μὰ πετσέτα καὶ πήγε σὰν τοῦ.

'Υστερα παρήγγειλε στὸν γειτονικὸ μαγαζὸ ἕνα μικρὸ φέρετρο καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὅλο τὸ πλήρωμα τοῦ φαράδιου ἀκολουθοῦσε στὸ νεροταφεῖο τὴν κηδεῖα τοῦ κομμένου χερσιῦ. 'Ο παπᾶς κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλου τοῦ μικροῦ φέρετρο, κατόπιν ἐρχόντανε τὰ δύο ἀδελφία καὶ πίσω-πίσω ἀκολουθοῦσαν οἱ ναῦτες.

Τὸ ἔθαψαν σὲ μὰ ἄσχη τοῦ νεροταφεῖου.

'Ο Ζαβὲλ ὁ μικρὸς, ὕστερ' ἀπὸ τὸ πάθημά του δὲν ἔσαναμπελε πιά στὸ καράβι. Βρήκε μὰ μικρὴ θέσι στὸ λιμάνι. Κι' ὅταν μιλῶσε γιὰ τὸ διατήρημά του, χαμῆα φορᾶ, πρόσθετε στὸ τέλος σιγανά :

— 'Αν ὁ ἀδελφός μου ἦθελε νὰ κόψουμε τὸ παλαμάρι, θὰ τῶχα σίγουρα τὸ χέρι μου σήμερα. 'Αλλά, ὀλέπει, δὲν ἦθελε νὰ χάσῃ τὴν περιουσία του... Χαλάλι μὰ τοῦ γίνῃ, τέλος πάντων... Τί εἰςεῖ ἕνα χέρι!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΙΕΡΓΑ

'Αμερικανικὰ ἐγκλήματα. 'Ο κλέφτης ποὺ ξεριζώσε τὸ κεφάλι ἐνὸς συναδέλφου του. Μία περιέργου στατιστικὴ. Οἱ ποτικιοί, ἡ γάτες, τὰ πουλιά καὶ ἕλα γενικῶς τὰ τετράποδα τοῦ Λονδίνου. Πῶς προλαμβάνεται ἡ ναυτία. Γιατί παντρεύεται ἕνας ἄντρας ;

Τὸ ἔξις ἀπίστευτο καὶ τρομερὸ περιστατικὸ συνέβη κάποτε στὴν 'Αμερικὴ :

Κάποιος κλέφτης, Φοαγκίζκος—'Αμπετ λεγομένου, ἐξοκότως κοντὰ στὴν πόλι Χάρμοντων ἕνα συναδέλφου του, ντὲ Φέω ὀνομαζόμενου, κατὰ τρόπον πραγματὸ καὶ περιέργου. Τοῦ ξεφρίξωσε δηλαδὴ τὸ κεφάλι!

'Όταν συνελήφθη καὶ προσήχθη στὸν ἀνακριτὴ, ἔκαμε τὴν ἔξις κατὰθεσι :

— Πηγαίναμε μαζί μὲ τὸ μακαρίτη στὸ Χάρμοντων νὰ κλέψουμε ἕνα ἐμπορικὸ. Τὴ στιγμὴ ποὺ φτάσαμε στὸ κατάρτισμα αὐτὸ καὶ ἐπρόκειτο νὰ μπουκε μὲσα, ὁ ντὲ Φέω φοβήθηκε καὶ δὲν ἦθελε νὰ μὲ βοηθήσῃ γιὰ νὰ τελειώσουμε μὰ ὄρα ἀρχίτερα τὴν ἐργασία μας. Τότε καὶ ἐγὼ θύμωσα καὶ τοῦ εἶπα : «—'Ενας ἀπ' τοὺς δύο μας δὲν πρέπει νὰ φύγῃ ζωντανὸς ἀπ' ἐδῶ ». 'Επιστήμακα λοιπὸν, ἄραξα μὲ τὰ χέρια μου τὸ κεφάλι του καὶ ἄφου γονάτισα στὸ στήθος του, τοῦ ἔστρωσα τὸ λαμὸ. 'Υστερα τράβηξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι τὸ κεφάλι του καὶ ἔβγαλα τὸ εἶδα νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ νὰ μὴν στὰ χέρια μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Δὲν τὸν χτύπησα μὲ μαχαίρι...

'Η δόξησις τοῦ κατηγορουμένου κατέπληξε τοὺς δικαστάς. 'Η ἀλήθεια τῶν λεγομένων του ἀμφισβητήθηκε. 'Η πραγματικὰ ἡράδελος ὄμωσ δύναμις τοῦ 'Αι. πετ καὶ ἡ νεκροφῶα ποὺ ἔγινε ἐπὶ τοῦ πτόματος τοῦ θύματός του, ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἐγκληματίας δὲν ἔλεγε ψέματα. Καὶ τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο.

Σύμφωνα μὲ μὰ τελευταία—πολὺ περιέργου καὶ ἔξοφρητικὴ—στατιστικὴ, κυκλοφοροῦν μέσα στὶς τρίτες, στὰ ὑπόγεια, στοὺς ὑπονόμους καὶ στὶς σπῆρες τῆς μεγάλης πόλεως τοῦ Λονδίνου 20—25 ἑκατομμύρια περίπου μικροὶ ποτικιοὶ καὶ 5—6 ἑκατομμύρια μεγάλοι, τεράστιοι, φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ στὴ θέα. 'Επίσης ἕνα ἑκατομμύριον γάτες ζῶντων βόλτες στὰ κεραμίδια τοῦ Λονδίνου ἡμερησίως καὶ 400 χιλιάδες σκύλοι περιφέρονται στοὺς δρόμους του.

Πουλερικὰ γενικῶς ὑπάρχουν καὶ φορολογοῦνται στὸ Λονδίνο πάνω ἀπὸ 800 χιλιάδες.

'Αζόμα, 12 ἑκατομμύρια χελιδόνια, σποργίτια καὶ διάφορα ἄλλα πουλιά ζοῦν μέσα στὴν μεγάλη αὐτὴ πόλι.

Ψάρια στὰ διάφορα ἰχθυοτροφεία, στὶς δεξαμενές, σὲ λιμνὲς καὶ σὲ γυάλες ἀζόμα, ὑπάρχουν 4—5 ἑκατομμύρια.

'Αλογα, τέλος, μονιάρια, γα'δουράκια, ἀγελιάδες, κασιόδες καὶ πρόβατα, πάνω ἀπὸ 500 γιλιάδες.

Διὸ 'Αγγλίδες τῆς ἡψηλῆς ἀριστοκρατίας, ἐταξίδεψαν τελευταίως στὶς 'Ινδίες. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ των, ἔδοξάνισαν ὄλους τοὺς τρόπους καὶ τὰ φάρμακα ποὺ συνιστοῦν οἱ γιατροὶ κατὰ τῆς ναυτίας. Καὶ ποῦ νομίζετε ὅτι βόηκαν ἀποτελεσματικώτερο ; Τὸ ξάλωλιωμα στὴν καμῖνια μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια ψηλά!... 'Όσο λοιπὸν ταξιδεύουν σιγνὰ καὶ τοὺς περῶζει ἡ θάλασσα, ἄς δοκιμάσουν—ἂν ἔχουν κουράνιο— καὶ τὸ μέσον αὐτὸ.

'Ενα ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀπέβαλε στοὺς ἀναγνώστας του τὸ ἔξις ἐρώτημα :

- Γιατί παντρεύεται ἕνας ἄντρας ;
- 'Απ' τίς διάφορες ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβε, σταχυολογοῦμε μερικῶς. 'Ιδοῦ :
- 'Απὸ συμφέρον.
- Γιατί λίγο-πολὺ εἶνε τρελλός.
- Γιατί στενοχωροῦται νὰ ἔῃ διαρκῶς μόνος.
- Γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν ἀπιστὴ ἐρωμένη του νὰ σκυλιάσει.
- 'Απὸ συνήθεια, (ἡ περιόπτωσι αὐτὴ ἀφορᾶ βέβαια τοὺς χήρους).
- Γιὰ νὰ κἀνῃ δ,τι ἔκαμαν καὶ οἱλοι οἱ πρόγονοὶ του.
- Γιατί τυχαίνει ν' ἀγαπήσῃ μὰ γυναίκα.
- Γιατί συμβαίνει συχνότατα νὰ εἶνε τόσο νέος καὶ ἀνόητος, ὥστε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτα.



ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ὑπόσχεται πολλὰ ἀγαθὰ στοὺς ἄλλους, εἶνε τὸ τοῦ ὑποηφιρίου Βουλεντιῦ. Γιατί ὁ ὑποηφιριὸς ὅλο καὶ ὑποσχέσεις μοιράζει στοὺς ἐλγολογῆς του.

— Πολλὲς φορές ἡ ἀθωότης καὶ ἡ κακία ἔχουν τὴν ἴδια ἐξωωτερικὴ μορφή. 'Απόδειξις : κρέατα στολίζουν τὸ ἀθῶο μωσχάρι, καθῶς καὶ τὸν πονηρὸ διάβολο.